

Jummal útles Adama wasto: „omma palle higgi sees pead sa leisba sôma, senni kui sa mullaks saad.“

Süta südda hing e ðnn,
Sedda vha, sedda hoia!
Mis sel ilma warrast on,
Kelle hing ei rahho leia?
Keeldud õsja himmustus,
On kui yessi hammustus.

---

3. Rain ja Abel.

Kui sa head teed, siis saab sa andeks; agga kui sa ei te head, siis maggab patt ukse ces, ja temma himmo kâib so peal: agga sinna pead temma ülle wallitsemä.

1 Mos. 4, 7.

Essimesed innimesed toitsid endid linnostamise, farjapiddamise ja põlloharrimisega. Rain, Adama wannem poeg, harris maad; Abel, temma teine poeg, piddas kárja. Wennaksed wisisid mõllemad ühhel páwal Jissandale ohwrit ehk melehead, sest et neil páivil

sellega näitasid ja tûnnistasid, et innimene Jummala käe álla ennast peab allandama, ja fölige hea eest tedda tânnama. Rain ohwerdas Jummalale ommast leikusest uudset, ja Abel ommast farjast wârsket. Agga et Jummal sureste innimeste wâljapooltste teggude peale ei wata, waid föigeennamiste nende mele ja süddame peale, ja mis seâlt wâljatullewâd: siis piddi ka wagga Abel ohwer temma melest ennam mafksma, kui nukra ja kaddeda Raini ohwer. Kui nûd Rain sedda märkas, sütis wiîha temma süddames, läks kohhe wénna peale, ja lõi tedda mahha. Kaddedus ja wiîha sünna- sid jo esimeses innimeste perrekondas ma peal sedda hirmsat tööd, et wend omma wénna árratappis.

Et küll ükski hing sedda ei teâdnud, mis jubbedat tööd Rain olli teinud; siis olli ommeti Jummala ees, kes föik näâb ja teab, temma sù awwalik. Rain kulis ka pea Jummal a heâlt, mis útles: „kus so wend Abel? Mis sa olled teinud? Sinno wénna werri